

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

УДК 346.2

DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2023.1/05>

Цьомра В.Ю.

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ (НА ПРИКЛАДІ НЕПРИБУТКОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ)

У статті досліджено особливості формування правосуб'єктності юридичних осіб на прикладі неприбуткових організацій. Особлива увага приділяється місцю та ролі неприбуткових організацій в сучасному суспільстві, їх важливості та необхідності. Наведено визначення різноманітних законодавчих дефініцій поняття неприбуткової організації та некомерційної діяльності, а також особливо акцентовано увагу на необхідності єдиного законодавчого підходу для визначення вказаних понять задля уникнення неточностей та маніпуляцій. Висвітлено та розкрито критерії, які повинні бути дотримані юридичною особою для того, щоб вона могла набутти податковий статус «неприбуткової». Але, разом з тим, звертається увага на той факт, що лише з набуттям статусу неприбуткової організації, такі юридичні особи можуть належним чином здійснювати свою діяльність передбачену їхніми установчими документами.

Автор розмежовує поняття створення та реєстрація юридичної особи. В статті робиться особливий акцент на важливості дотримання послідовності законодавчо встановлених етапів при утворенні юридичної особи, для того, щоб її правосуб'єктність була сформована в повній мірі та належним чином. Висвітлюється важливість саме інституту реєстрації неприбуткової організації у процесі формування її правосуб'єктності.

Одним із ключових елементів у структурі правосуб'єктності неприбуткової організації є заборона розподілу прибутків (доходів) такої організації між її засновниками (учасниками), про що зазначено у даному дослідженні.

У дослідженні проведено умовний розподіл юридичних осіб – неприбуткових організацій на тих, які здійснюють соціальну, культурну, спортивну та ін. діяльність і на тих, які, фактично, здійснюють комерційну господарську діяльність, але їхня загальна мета відповідає статусу неприбуткової організації та спрямована на задоволення суспільних потреб.

У висновках зазначено, що діяльність всіх видів неприбуткових організацій спрямована на задоволення суспільних потреб, а також зазначено про необхідність здійснення уніфікації законодавства, яке регулює створення та діяльність неприбуткових організацій задля уникнення неточностей та маніпуляцій.

Ключові слова: юридична особа, правосуб'єктність, засновники, неприбутковість, установчі документи.

Постановка проблеми. Формування правосуб'єктності різних організаційно-правових форм юридичних осіб відбувається по-різному. На вказаний процес як об'єктивні чинники переважно впливають законодавчі особливості тієї чи іншої організаційно-правової форми, проте часто можливо побачити і вплив суб'єктивних чинників у формі можливості чи неможливості

створення засновниками саме такої юридичної особи чи суб'єктивну волю органу державної влади при створенні особливо важливих та значущих форм юридичних осіб. Дослідження питання правосуб'єктності юридичної особи сьогодні відбувається фактично в статичному стані: більшість науковців визначають юридичну особу та її правосуб'єктність як якесь стале утворення. Але,

враховуючи особливості сучасного мінливого суспільства, актуальнішим буде розгляд інституту правосуб'єктності юридичної особи саме в динаміці, особливу увагу приділивши саме її формуванню, бо саме на цьому етапі вона розвивається найбільш динамічно та існують ряд чинників, які впливають на цей розвиток та формування.

Вивчення питання формування правосуб'єктності юридичних осіб є настільки широким, що його важко охопити в межах однієї статті чи навіть дисертаційного дослідження. Тому в даній статті буде розглянутий процес формування правосуб'єктності окремих форм неприбуткових організацій, як окремих форм юридичної особи. Дане питання є особливо актуальним, враховуючи вагоме місце неприбуткових організацій в суспільно-політичному житті сучасного соціуму.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням теоретичних аспектів утворення та діяльності окремих категорій юридичних осіб, зокрема неприбуткових організацій, займалися ряд вітчизняних вчених. Наприклад, Г. Попадинець розглядала питання правового статусу неприбуткових організацій у господарській діяльності. С. Глібко вивчав питання організації суб'єктів некомерційної господарської діяльності. М. Аветисян розглядав питання організаційно-правових форм суб'єктів некомерційного господарювання. Вказані дослідження є цікавими та аргументованими, оскільки вивчають питання утворення та діяльності неприбуткових організацій, проте вони не охоплюють питання формування правосуб'єктності такого виду юридичних осіб, що є особливо актуальним в площині нашого дослідження.

Формулювання основних цілей статті. Основними цілями даного дослідження є висвітлення питань формування правосуб'єктності неприбуткових організацій як окремих форм юридичних осіб, а також визначення особливих елементів та інститутів, які впливають на вказаний процес.

Виклад основного матеріалу наукового дослідження. Важко не погодитись з твердженням, що юридичні особи в сучасному суспільстві займають знану роль. Яскравим прикладом такого твердження є сектор економіки, в окремих галузях якого лише юридичні особи можуть здійснювати свою діяльність (наприклад, лише банки чи деякі фінансові установи можуть надавати банківські та фінансові послуги, страхові компанії можуть надавати послуги у галузі страхування і т.д.). Поряд з цим, на нашу думку, недооціненим є питання дослідження інституту неприбутко-

вих установ та організацій, які є однією із форм юридичних осіб, а також вивчення питання утворення та формування їх правосуб'єктності. Як ми вже зазначали, формування правосуб'єктності юридичних осіб є динамічним процесом, на який впливає багато факторів, тому, в залежності від виду та організаційної форми юридичної особи, ці фактори можуть бути різні, що є особливо цікавим з точки зору наукового дослідження.

Для того, щоб правильно підійти до вивчення питання формування правосуб'єктності неприбуткових організацій, необхідно розглянути законодавчі дефініції цих понять. Так, Господарський кодекс України визначає поняття некомерційного господарювання як самостійну систематичну господарську діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання та спрямована на досягнення економічних, соціальних та інших результатів без мети одержання прибутку (ч. 1 ст. 53) [1]. Цивільний кодекс України дає формулювання непідприємницького товариства як товариства, які не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками (ч. 1 ст. 85) [2]. Найбільш широко висвітлене поняття неприбуткової організації та її основних ознак у Податковому кодексі України, де, зокрема, зазначається, що неприбуткові підприємства, установи та організації – неприбуткові підприємства, установи та організації, які не є платниками податку на прибуток підприємств відповідно до пункту 133.4 статті 133 цього Кодексу (пп. 14.1.121 п. 12.1 ст. 14) [3]. Разом з тим, Податковий кодекс України встановлює критерії для можливості визнання організації неприбутковою. Варто зазначити, що дані критерії містять у собі як і загальнотеоретичний підхід до формування правосуб'єктності неприбуткової організації в цілому як юридичної особи, так і вузько галузевий підхід, який формується через призму саме податкового законодавства. Так, до таких критеріїв відносяться:

Юридична особа повинна бути утворена та зареєстрована в порядку, визначеному законом, що регулює діяльність відповідної неприбуткової організації. Даний критерій містить у собі дві складових:

– по-перше, юридична особа повинна бути утворена в порядку, визначеному спеціальним законодавством. Тобто повинна бути дотримана процедура утворення (наприклад, стаття 6 Закону України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» встановлює чіткий перелік дій, які повинні бути вчинені до моменту прове-

дення державної реєстрації юридичної особи), створити таку юридичну особу можуть лише ті засновники, які володіють такими правами (наприклад, Закон України «Про громадські об'єднання» встановлює, що засновниками громадської спілки можуть бути юридичні особи приватного права, у тому числі громадські об'єднання зі статусом юридичної особи (ч. 2 ст. 7) [4], а засновником професійного пенсійного фонду можуть бути об'єднання юридичних осіб-роботодавців, об'єднання фізичних осіб, включаючи професійні спілки (об'єднання професійних спілок), або фізичні особи, пов'язані за родом їх професійної діяльності (занять) (ч. 3 ст. 8 Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення») [5]) або наділені відповідними атрибутами чи характеристиками (наприклад, відповідно до ч. 1 ст. 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», релігійна громада є місцевою релігійною організацією віруючих громадян, тобто засновники її повинні мешкати в одній адміністративно-територіальній одиниці, а сама релігійна організація здійснює свою діяльність з прив'язкою до місця своєї реєстрації [6]);

– по-друге, суб'єкт, який претендує на присвоєння йому статусу неприбуткової організації, повинен бути зареєстрований у встановленому законом порядку. Значимість інституту державної реєстрації юридичних осіб важко переоцінити, адже саме з моменту державної реєстрації частково суб'єктне утворення набуває ознак юридичної особи. Саме інститут державної реєстрації відокремлює правову «матерію» юридичної особи від неправової. Власне, однією із основних ключових завдань цього інституту є створення можливості контролю з боку відповідних органів за правомірністю діяльності окремо визначених та сформованих суб'єктів. Без проходження належним чином процедури державної реєстрації суб'єкт не може набути статусу юридичної особи і, відповідно, йому не може бути присвоєно ознаку неприбутковості.

Установчі документи юридичної особи містять заборону розподілу отриманих доходів (прибутків) або їх частини серед засновників, учасників, членів такої організації, працівників (крім оплати їхньої праці, нарахування єдиного соціального внеску), членів органів управління та інших пов'язаних з ними осіб. Якщо проаналізувати чинне законодавство України щодо неприбуткових організацій в загальному, то можемо побачити деякі неточності та неузгодженості, зокрема і щодо вказаного питання. Так, з однієї сторони можемо

виділити загальнотеоретичне поняття неприбуткових організацій, де вказується саме на відсутність мети одержання прибутку, а з іншої сторони існує норма податкового законодавства, яка визначає, що для отримання саме податкового статусу «неприбуткової організації» доходи (прибутки) такої організації не можуть бути розподілені між визначеним колом осіб. Такі неточності потребують доопрацювання, оскільки дають можливість для подальших маніпуляцій при трактуванні тієї чи іншої норми права. Проте, в даній ситуації можна розділити думку Г. Попадинець щодо того, що наведені законодавчі дефініції поняття некомерційної діяльності, яка має своє безпосереднє відображення у формуванні правосуб'єктності неприбуткових організацій, ще не є остаточними та можуть «конкурувати» з іншими поняттями за формою та змістом [7, с. 459].

Зазвичай, неприбуткові організації є соціально спрямованими, тобто їхня діяльність направлена на досягнення певного соціального, культурного чи іншого результату, який не передбачає одержання матеріального блага для їх засновників чи учасників, але в той же час передбачає отримання переважно нематеріального блага для визначеного або невизначеного кола осіб. Л.В. Машковська зазначає, що у сучасних умовах дуже часто згладжується межа між комерційною та некомерційною діяльністю [8, с. 473], тому заборона розподілу прибутку між засновниками неприбуткових організації сприймається як чи не єдиний чіткий критерій, що дозволяє визначити статус конкретної юридичної особи як саме неприбуткової [9, с. 199]. Тому, не лише мета (здійснення соціально спрямованої діяльності), а й критерії заборони розподілу прибутків, дозволяє виділити з величезної маси юридичних осіб саме неприбуткові організації.

Установчі документи такої юридичної особи передбачають передачу активів одній або кільком неприбутковим організаціям відповідного виду або зарахування до доходу бюджету у разі припинення юридичної особи (у результаті її ліквідації, злиття, поділу, приєднання або перетворення). Виключення становлять об'єднання та асоціації об'єднань співвласників багатоквартирних будинків, а також житлово-будівельні кооперативи, що, на нашу думку, є цілком логічним, адже майно таких організацій є спільною сумісною власністю їх членів, тому не може бути переданим іншим особам. Даний критерій є цілком логічним та безпосередньо пов'язаним із заборонаю розподілу доходів (прибутків) неприбуткової організації між

її учасниками. Неприбуткова організація в процесі своєї діяльності може абсолютно вільно набувати активи різноманітного характеру (майно, кошти, права інтелектуальної власності і т.д.), тому заборона їх розподілу у випадку ліквідації такої організації служить певним запобіжником для недобросовісних учасників (членів). Одночасно робиться акцент на соціальному спрямуванні діяльності такої неприбуткової організації, адже майно, яке було нею набуто, повинне слугувати для задоволення суспільних потреб та формування соціального блага, тому передання такого майна іншим організаціям відповідного виду повинно продовжити його слугування вищим суспільним цілям.

Така юридична особа повинна бути внесена контролюючим органом до Реєстру неприбуткових установ та організацій. Вказаний критерій є формальним, проте саме після його проходження юридичні особи, які відповідають вище зазначеним критеріям, набувають статусу неприбуткових організацій та одержують змогу здійснювати свою діяльність, передбачену установчими документами. Таким чином відбувається повне або часткове формування правосуб'єктності відповідної неприбуткової організації. Коли ми говоримо про часткове формування правосуб'єктності неприбуткових організацій, то маємо на увазі окремі організаційні форми юридичних осіб, яким потрібно додатково або паралельно вчиняти ряд дій, щоб їхня правосуб'єктність була цілісною (наприклад, кредитна спілка повинна бути включена до реєстру фінансових установ та за необхідності отримати додаткові ліцензії, лише тоді вона може в повній мірі реалізовувати свої права та інтереси, а також виконувати обов'язки, тобто стати повноцінним суб'єктом правовідносин).

Перераховані вище критерії за своїм змістом відносяться до податкових правовідносин, тому можна апелювати до того, що за їх допомогою формується виключно «податкова правосуб'єктність» чи «окремий статус платника податків». Але це не зовсім так. Беззаперечним є той факт, що всі перелічені критерії впливають з Податкового кодексу України, а їх дотримання дозволяє неприбутковій організації формалізувати свій статус та набути так званої ознаки «податкової неприбутковості». Проте лише після набуття статусу «неприбуткової організації» в такій юридичній особі відбувається формування цілісної (в окремих випадках частково завершеної) правосуб'єктності. Оскільки в процесі даного наукового дослідження нас цікавлять не вихолощені юридичні конструкції, які за формою відповідають ознакам певного явища чи інституту,

а живі та наповнені змістом, реально діючі суб'єкти права, то дослідження формування податкового статусу таких суб'єктів є особливо актуальним, враховуючи його значення для формування загальної правосуб'єктності такої юридичної особи. Лише правильне поєднання форми та змісту може зробити правову конструкцію живою та влити її в суспільство як важливого його члена.

Чи можуть неприбуткові організації за формою здійснювати діяльність без дотримання перелічених вище критеріїв та набуття статусу «неприбутковості»? Можуть, але лише частково та обмежено в багатьох питаннях, адже в такому випадку губиться значна, а можливо і основна, частина їх правосуб'єктності, що в результаті призводить не до формування цілісної (завершеної) правосуб'єктності окремого та особливого суб'єкта права, а до її деформації або викривлення. Якщо говорити з практичної точки зору, то такі «неприбуткові організації» перетворюються на «звичайного» господарюючого суб'єкта зі всіма наслідками, що випливають. Тому рано чи пізно вони можуть загубити і основну мету своєї діяльності, що матиме наслідком формування якоїсь незрозумілої правової конструкції.

Та чи достатньо лише набуття статусу «неприбутковості» для юридичної особи для того, щоб у такого суб'єкта права сформувалась у повному обсязі правосуб'єктність та можливість бути належним учасником суспільних відносин? Відповідь на це питання можливо дати лише залежно від аналізу тієї чи іншої організаційної форми юридичної особи. Так, для окремих форм, таких як, наприклад, благодійні фонди чи громадські організації, наявність статусу «неприбуткової організації» однозначно відкриває двері у зовнішній світ та дає можливість належним чином вступати у правовідносини із іншими суб'єктами права. В той же час, для ряду особливих організаційно-правових форм юридичних осіб, які можуть набувати статусу неприбутковості, існують додаткові перепони, подолання яких дозволяє належним сформувати їхню правову суб'єктність. Так, наприклад, недержавний пенсійний фонд підлягає включенню до Державного реєстру фінансових установ та зобов'язаний здійснити реєстрацію пенсійних схем в Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку і право на провадження діяльності з недержавного пенсійного забезпечення в недержавного пенсійного фонду виникає лише з моменту включення його до даного реєстру[5]. А кредитна спілка, поряд із внесенням до Державного реєстру фінансових

установ, зобов'язана отримати ліцензію для залучення внесків (вкладів) членів кредитної спілки на депозитні рахунки [10].

Лише після проходження вказаних процедур відбувається формування повної (завершеної) правосуб'єктності юридичної особи – неприбуткової організації. Погоджуємось з позицією В. Бондаренко, яка зазначає, що правосуб'єктність неприбуткових організацій є спеціальною та, зокрема, на прикладі громадських об'єднань вказує, що статут громадського об'єднання повинен містити відомості про мету (цілі) та напрямки його діяльності [11, с. 11]. Така позиція є доволі виправданою, адже безпідставне розширення правосуб'єктності юридичних осіб, правова природа яких передбачає здійснення ними виключних видів діяльності у окремо встановлених межах, може завдавати суттєвої шкоди як засновникам, які заснували їх з певною метою (цілями), так і суспільству, яке є кінцевим споживачем результатів їхньої діяльності.

Якщо провести комплексний аналіз всіх організаційно-правових форм юридичних осіб, які є неприбутковими організаціями, то можемо відслідкувати тенденцію на їхній умовний поділ на два типи, які відповідно містять свої особливості при формуванні їхньої правосуб'єктності:

Перший тип – це такі організаційно-правові форми юридичних осіб – неприбуткових організацій, які здійснюють соціальну, культурну, екологічну, освітню, релігійну чи просвітницьку діяльність, яка спрямована на виникнення нематеріального блага. Для формування повної правосуб'єктності таким юридичним особам достатньо бути зареєстрованим належним чином та набути статусу неприбуткової організації. Після проходження цих двох етапів благодійний фонд може надавати благодійну допомогу її одержувачам, об'єднання співвласників багатоквартирного будинку може здійснювати обслуговування та догляд за будинком, у якому воно створене, а громадська організація реалізовувати свої соціальні завдання. Їм не потрібно додатково доводити свою правову «зрілість» для того, щоб вступати у правовідносини з третіми особами, тому вони стають повноправними членами різного роду суспільних відносин.

Другий тип – це ті юридичні особи, які за своєю формою є неприбутковими організаціями,

але за змістом здійснюють комерційну діяльність, яка спрямована на отримання, перш за все, економічного результату у формі матеріального блага. Але, не дивлячись на власне комерційну складову даного процесу, їхня діяльність першочергово повинна бути спрямована на задоволення суспільного інтересу, а результат їхньої діяльності повинен бути спрямований на необмежене коло осіб.

Висновки. Формування правосуб'єктності юридичної особи – це складний процес, на який впливають багато факторів. На прикладі неприбуткових організацій ми можемо побачити складність не лише самих форм тих чи інших юридичних осіб, але і процесу формування їх повної (цілісної) правосуб'єктності. Також варто зазначити, що формування правосуб'єктності юридичної особи передбачає чітку послідовність виконання етапів, які встановлені на законодавчому рівні або засновниками такого суб'єкта. Таким чином, детально проаналізувавши результати даного дослідження можемо дійти наступних висновків:

Безумовно неприбуткові організації є особливою організаційно-правовою формою юридичних осіб, діяльність яких першочергово спрямована на досягнення певного суспільного результату.

Правосуб'єктність неприбуткових організацій за своєю правовою природою є спеціальною, оскільки на законодавчому рівні встановлюються певні рамки їхньої діяльності, які не можуть бути розширені за бажанням засновників чи самої організації.

Одним із основних елементів правосуб'єктності неприбуткових організацій є набуття ними податкового статусу «неприбутковості», який дозволяє таким організаціям повноцінно здійснювати діяльність, передбачену їхніми установчими документами.

Для неприбуткових організацій не є достатнім дотримання певних вимог щодо набуття статусу неприбутковості лише на етапі створення такої організації. Щоб мати змогу належним чином здійснювати свою діяльність, такі юридичні особи повинні відповідати законодавчо встановленим критеріям протягом всього періоду своєї діяльності.

Законодавство України, яке регулює питання створення та діяльності таких організаційно-правових форм юридичних осіб, повинне бути більш уніфіковане та не містити внутрішніх недоліків та протиріч.

Список літератури:

1. Господарський кодекс України: Кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV: станом на 19 серп. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> (дата звернення: 18.02.2023).
2. Цивільний кодекс України: Кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV: станом на 10 жовт. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 18.02.2023).

3. Податковий кодекс України: Кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI: станом на 28 жовт. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення: 19.02.2023).
4. Про громадські об'єднання: Закон України від 22.03.2012 р. № 4572-VI: станом на 12 черв. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text> (дата звернення: 19.02.2023).
5. Про недержавне пенсійне забезпечення: Закон України від 09.07.2003 р. №1057-IV: станом на 1 лип. 2021 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1057-15#Text> (дата звернення: 20.02.2023).
6. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23.04.1991 р. № 987-XII: станом на 15 берез. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/987-12#Text> (дата звернення: 20.02.2023).
7. Попадинець Г. Правовий статус неприбуткових організацій у господарській діяльності. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2016. № 855. С. 458–463.
8. Машковська Л. В. Проблеми погодження господарського та податкового законодавства у сфері некомерційного господарювання. *Актуальні проблеми держави і права*. 2011. № 58. С. 470–477. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2011_58_74 (дата звернення: 20.02.2023).
9. Гражданское право / Толстой Ю. К. и др. ; под ред. А. П. Сергеева, Ю. К. Толстого. М. : Проспект, 2005 Т. 1. 776 с.
10. Про кредитні спілки: Закон України від 20.12.2001 р. № 2908-III: станом на 17 серп. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2908-14#Text> (дата звернення: 20.02.2023).
11. Бондаренко В. Правосуб'єктність громадських об'єднань. *Jurnalul juridic național: teorie și practică*. 2015. Т. 1, № 5-1(15). С. 9–13.

**Tsomra V.Yu. FEATURES OF THE FORMATION OF LEGAL ENTITY
OF CERTAIN CATEGORIES OF LEGAL ENTITIES
(ON THE EXAMPLE OF NON-PROFIT ORGANIZATIONS)**

The article examines the peculiarities of legal personality formation of legal entities on the example of non-profit organizations. Special attention is paid to the place and role of non-profit organizations in modern society, their importance and necessity. Definitions of various legislative definitions of the concept of non-profit organization and non-commercial activity are provided, and special attention is paid to the need for a unified legislative approach to defining the specified concepts to avoid inaccuracies and manipulations. The criteria that must be met by a legal entity for it to acquire the tax status of “non-profit” are highlighted and disclosed. But, at the same time, attention is drawn to the fact that only after acquiring the status of a non-profit organization, such legal entities can properly carry out their activities stipulated by their founding documents.

The author distinguishes between the concepts of creation and registration of a legal entity. The article places special emphasis on the importance of observing the sequence of legally established stages in the formation of a legal entity, in order for its legal personality to be fully and properly formed. The importance of the institution of non-profit organization registration in the process of forming its legal personality is highlighted.

One of the key elements in the legal entity structure of a non-profit organization is the prohibition of the distribution of profits (income) of such an organization among its founders (participants), which is indicated in this study.

In the study, a conditional division of legal entities – non-profit organizations into those that carry out social, cultural, sports, etc. activities and those that, in fact, carry out commercial economic activities, but their general purpose corresponds to the status of a non-profit organization and is aimed at meeting public needs.

The conclusions indicate that the activities of all types of non-profit organizations are aimed at meeting public needs, and indicate the need to unify the legislation that regulates the creation and operation of non-profit organizations in order to avoid inaccuracies and manipulations.

Key words: legal entity, legal personality, founders, non-profit, founding documents.